ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LOUIS DE ROBERT

Η ΤΡΕΛΛΑ

Ὁ βράδυ ἔπεφτε ἀργὰ καὶ μελαγχολικά....

Ὁ Ροντιέ, ὁ γνωστὸς Παρισινὸς λόγιος, δὲν μποροῦσε ὁπωσδήποτε νὰ ἐργαστῆ καθόλου αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Μ' ὅλη τὴ ζέση τοῦ τζακιοῦ του, ποὺ ἦταν ἀναμμένο, κρύωνε πολύ.

Κρατοῦσε τὴν πέννα μετέωρη πάνω ἀπ' τὸ χαρτὶ καὶ περίμενε, ὅπως βαστοῦν οἱ ψαράδες τὸ καλάμι στὸ νερό. Ἔξαφνα θύμωσε καὶ χτύπησε μὲ δύναμι τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι, ξεφωνίζοντας :

— Δὲν ἀξίζω πειὰ τίποτε ! Δὲν ἔχω τίποτε πειὰ μέσα μου....

Καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζη στὸ δωμάτιό του, πάνω—κάτω.... Κρύωνε ὅμως καὶ κάθησε μπρὸς στὴ φωτιά, ἀλλὰ καὶ πάλι κρύωνε....

Καθὼς κάθοταν ἐκεῖ, ἥσυχος καὶ χωρὶς νὰ κινεῖται καθόλου, ἄκουσε ἔξαφνα κάποιον ποὺ περπατοῦσε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Πρόσεξε καλύτερα καὶ οἱ βηματισμοὶ ἐξακολούθησαν. Τότε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη, σὰν ἀπὸ ἔνστικτο, πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα τοῦ πλαγινοῦ δωματίου. Τὸ δωμάτιο ὅμως ἦταν ἄδειανό !....

Πῆγε τότε στὸ σαλόνι, ἔκανε τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐβρῆκε κανέναν. Ἀναπολογήθηκε τὰ ἔπιπλα, κύτταξε σ' ὅλες τὶς γωνιές, ἔψαξε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀνακάλυψε τίποτε.... τίποτε ἀπολύτως.

Αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο. Εἶχε ἀκούσει προτήτερα κάποιον καὶ ἦταν βέβαος γι' αὐτό.

Ὁ Ροντιὲ ἦταν μόνος του στὸ σπίτι. Ἡ γυναῖκα του εἶχε βγεῖ ἔξω κ' ἡ ὑπηρέτριά του εἶχε πάει ἀπὸ τὸ πρωὶ νὰ φωνίση. Μπῆκε ἔπειτα στὴν κουζίνα κ' ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν ἦταν κ' ἐκεῖ κανένας, ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του.

Τὸν ἐβασάνιζε ὡστόσο ἕνας ἀνεξήγητος φόβος, ὁ τρομερὸς φόβος ποὺ κυριεύει ὁπουδήποτε τὴν ψυχὴ καὶ φέρνει διαταραχὴ στὸ λογικό. Γι' αὐτό, θέλοντας νὰ πείση τὸν ἑαυτό του πὼς δὲν τοῦ συνέβαινε τίποτε, εἶπε μὲ θυμό :

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος τὶς ὑποψίες μου ! Δὲν εἶμαι τρελλός ! Ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλός !....

Καὶ ξαναεῖπε δυνατότερα :

— Ὄχι, κοῦμένε, δὲν τρελλάθηκες !....

Ἔπειτα, γιὰ ν' ἀπασχοληθῆ μὲ κατιτί, γιὰ ν' ἀποδείξη στὸν ἑαυτό του πὼς ἔμενε ἀπείραχτο τὸ μυαλό του, προσπάθησε νὰ ταχτοποιήση τὰ ἀντικείμενα ποὺ τὸν περιστοίχιζαν. Σημάδεψε τὰ χειρόγραφά του στὸ τραπέζι, ἔβαλε τὶς καρέκλες στὴ θέσι τους καὶ καθάρισε τὰ ἔπιπλα ἀπὸ τὴ σκόνη, γράφοντας μὲ τὸ δάχτυλό του τ' ὄνομά του ἐπάνω τους.

Ἔξαφνα εἶδε τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη καὶ τρόμαξε. Ἦταν ὠχρό, θανάσιμα ὠχρό.... Ἀμέσως τότε, χωρὶς νὰ φορέση τὸ καπέλλο του, κατέβηκε στὸ δρόμο, ζητοῦντας νὰ διασκεδάση μὲ τὴ θέα τοῦ πλήθους, γυρεύοντας νὰ μλήση σὲ κάποιον, προσπαθοῦντας νὰ μαντέψη ἀπ' τὸ ὕψος τῶν διαβατῶν τί ἰδέα εἶχαν γι' αὐτόν.

Νόμιζε ὅμως, ὅτι ὅλοι ὅσοι τὸν εἶδαν, τὸν κυττοῦσαν ἐπίμονα κ' ὁ φόβος του μεγάλωσε περισσότερο. Δοκίμασε τότε νὰ βαδίση ὁλόισα, νὰ φανῆ φυσικὸς κ' ἀδιάφορος, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν προξενήση ἐντύπωσι στοὺς διαβάτες, ἔπιανε μιὰ προσποιητὴ ἔκφρασι, ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἄλλοτε....

Μόλις ἔστριβε ἀπὸ ἕνα δρόμο, δὲν τολμοῦσε νὰ ξαναπεράση ἀπ' τὸν ἴδιο, γιατὶ ἦταν βέβαος πὼς χίλια μάτια θὰ τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ πίσω μὲ περιέργεια. Γι' αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῆ ἀλύγιστος, σὰν μηχάνημα.

Ἔκανε κρύο κ' οἱ διαβάτες ἐβάδιζαν γρήγορα μὲ τὸ γιακᾶ τῶν ἐπανωφοριῶν σηκωμένο. Αὐτὸς ὅμως, ποὺ πρὸ ὀλίγου κρύωνε κοντὰ στὸ τζάκι, τώρα ποὺ εἶχε φορεμένο μονάχα το σακάκι του, αἰσθανότανε ζέση.

Οἱ κρύταφοί του χτυποῦσαν δυνατά. Τὸ ἴδιο κ' ὁ σφυγμός του. Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε πυρετό....

Μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο καὶ παράγγειλε ἀψέντι. Καθὼς τοῦ τὸ φέρνανε, νόμισε πὼς κάποιος δίπλα του γέλασε. Κύτταξε γύρω του, ἀλλὰ τὸ καφενεῖο ἦταν ἄδειανό. Μονάχα τὸ γκαρσόνι σὲ μιὰ γωνιὰ σφούγγιζε τὸ μάρμαρο ἑνὸς τραπεζιοῦ.

Ἤπιε τὸ ἀψέντο του μονορροῦφι κ' αἰσθάνθηκε τὸ πιοτὸ νὰ τοῦ καίη τὸ στῆθος σὰν λυωμένο μολύβι. Τὰ μάγουλά του εἶχαν γίνει κατακόκκινα. Ἔρριξε ἕνα νόμισμα πάνω στὸ τραπέζι καὶ βγῆκε.

—Τί ἔχεις, φίλε μου : τὸν ρώτησε γονατίζοντας κοντὰ του ἡ γυναῖκα του...

Τώρα προχωροῦσε πιὸ γρήγορα. Αἰσθανόταν πως εἶχε συνέρθει, ἀλλ' ἔξαφνα τὸ θάρρος του τὸν ἄφησε....

Τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ φάνηκε πως κάποιος ἀστυφύλακας τὸν παρακολουθοῦσε. Στάθηκε τότε κι' ὅταν ὁ ἀστυφύλακας πλησίασε, τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ὑποδείξη κάποιο δρόμο.

Ὁ ἀστυφύλακας ἔβγαλε ἕνα βιβλιάριο, τὸ κύτταξε κάμποσο καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν πληροφορία ποὺ τοῦ ζήτησε.

Ὁ Ροντιέ, χωρὶς νὰ τὸν εὐχαριστήση, ἀπομακρύνθηκε καὶ πῆρε διεύθυνσι ἀντίθετη ἀπὸ κείνη ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδειχτεῖ.

Ὁ ἀστυφύλακας θέλησε νὰ τοῦ φωνάξη πὼς ἔκανε λάθος, μὰ δὲν πρόταρσε. Ὁ Ροντιὲ εἶχε τρομάξει πάλι ξαφνικὰ κ' ἄρχισε νὰ τρέχη, νὰ τρέχη μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις, σὰν τρελλός.

Τρέχοντας πάντα, ἔφτασε στὸ δρόμο ὅπου ἔμενε κ' ἀνέβηκε μὲ τὴν ἴδια τρεχάλα τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του. Μτῆκε στὴν αὐθουσα λαχανιασμένος, ἱδρωμένος, ἐξαντλημένος καὶ σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα.

Ἡ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε γυρίσει στὸ μεταξύ, τρόμαξε μόλις τὸν εἶδε σὲ τέτοια κατάντια.

— Τί ἔχεις, φίλε μου; τὸν ρώτησε, γονατίζοντας κοντά του. Εἶσα χωρὶς καπέλλο, χλωμὸς καὶ ταραγμένος. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Ἤτανε μιὰ βδομάδα τώρα ποὺ ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν ἀναγνώριζε. Ἔθγαινε κάθε τόσο μὲ τὴν πρόφασι, ὅτι θὰ πήγαινε στὸν ἐκδότη του ἢ στὴν ἐφημερίδα του κι' ἅμα ξαναγύριζε λησμονοῦσε ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πεῖ προτήτερα.

Τὰ τελευταῖα του χρονογραφήματα στὴν ἐφημερίδα του ἦσαν ἀσυνάρτητα. Ἔπεφτε ἀπ' τὴ μιὰ ἰδέα στὴν ἄλλη καὶ ἀνακάτευε εἴκοσι ζητήματα μαζύ. Ἡ σκέψη του πλανιόταν σὲ δρόμους ποὺ δὲν εἶχαν διέξοδο. Καὶ οἱ ἀναγνῶστες του ψιθύριζαν σκεφτικά :

— Ὁ φτωχὸς ὁ Ροντιέ ! Φαίνεται πὼς δὲν εἶνε καλά !...

Καὶ ἐπειδὴ τώρα ἔμενε βυθὸς μπρὸς στὴ γυναῖκα του, ἐκείνη ἐξακολούθησε :

— Ἔλα, φίλε μου.... Πές μου, τί ἔχεις; ποῦ πῆγες μ' αὐτὰ τὰ χάλια;

Ἐκεῖνος τινάχτηκε ἐπάνω κ' ἄρχισε νὰ δίνη γροθιὲς στὰ ἔπιπλα, φωνάζοντας ἄγρια :

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος ! Δὲν τρελλάθηκα !.... Ὄχι, δὲν τρελλάθηκα....

Ἦταν τοσο φοβερὸς τὴ στιγμὴ αὐτή, ὥστε ἡ γυναῖκα του τρόμαξε.

— Δὲν τρελλάθηκα ! Ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλός!.... Ὦ, διάβολοι τῶν διαβόλων !.... ἐξακολουθοῦσε νὰ κραυγάζη ὁ Ροντιέ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ γύρισε στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν εἶδε νὰ τρέμη ἀπὸ τὸ φόβο της. Τοῦ φάνηκε ὅμως ὅτι τὸν ἐκορόϊδευε, ὅτι ἐμόρφαζε, ἐμόρφαζε κωμικά. Ἔτρεξε τότε κοντά της καὶ τὴν ἔπασε ἀπ' τὸ χέρι.

— Πές μου ὅτι δὲν τρελλάθηκα ! Πές μου ὅτι δὲν εἶμαι τρελλός ! τῆς φώναξε.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς τρελλάθηκες; Βεβαιότατα, δὲν εἶσαι τρελλός, ἀγάπη μου...., ποῦ εἶπε τριφερὰ ἡ γυναῖκα του.

Ὁ Ροντιὲ τῆς ἄφησε τὸ χέρι καὶ διευθύνθηκε στὸ δωμάτιό του, ἐπαναλαμβάνοντας κάθε τόσο :

— Καλά, πολὺ καλά !...

Ἀλλὰ μόλις κάθησε μπρὸς στὸ γραφεῖο του κι' ἔβαλε τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του, τοῦ φάνηκε πὼς ὅλα γύρω του κουνιόνταν. Σήκωσε τὰ μάτια του, κύτταξε στὸν τοῖχο, κ' ἐκεῖ, πιὸ πάνω ἀπὸ μιὰ εἰκόνα, νόμισε πὼς εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του ποὺ τὸν κορόϊδευε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ μορφὴ ἐξαφανίστηκε, ἀλλὰ παρουσιάστηκε ξανὰ σὲ λίγο.... Ἔπειτα πάλι τοῦ φάνηκε πὼς ὁ τοῖχος ἀνοιγόκλεινε καὶ πὼς ἐφανερωνόταν παντοῦ τὸ ἴδιο πρόσωπο, τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του. Ἔβαλε τὸ χέρι του στὰ μάτια του κ' ἀμέσως ὁ ἐφιάλτης αὐτὸς χάθηκε ἀπὸ μπρός του.

Κύτταξε ἔπειτα τὴν πόρτα καὶ τοῦ φάνηκε διάφανη σὰν γυαλί. Πίσω ἀπ' αὐτὴ εἶδε πάλι τὴ γυναίκα του ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κατασκοπεύη καὶ νὰ γελάη κοροϊδευτικά.

— Στάσου καὶ θὰ σοῦ δείξω ! φώναξε ὁ Ροντιέ.

Καὶ σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω καὶ βάδισε πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλὰ κανένας δὲν φαινότανε πειὰ πίσω της. Ἡ πόρτα εἶχε πάψει νὰνα διάφανη. Τέντωσε κατάπαν τ' αὐτί του, ἀλλὰ κανέναν κρότο δὲν

ἄκουσε. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα ἀδούρβα καὶ εἶδε τὴ γυναίκα του νὰ στέκεται ὀρθὴ μέσα στὸ πλαγινὸ δωμάτιο καὶ νὰ ξεφυλλίζη ἥσυχα ἕνα εἰκονογραφημένο περιοδικό, ἔχοντας τὴ ράχη της γυρισμένη πρὸς αὐτόν.

Πῆγε σιγά—σιγὰ κοντά της καὶ στάθηκε πίσω της. Ἡ ἐχθρά του ἦταν ἐκεῖ. Τὴν ἔβλεπε.... Καὶ τὸ αἷμα του κόχλαζε, σὰν τὴ θάλασσα ποὺ βουΐζει....

Πήδησε τότε μονομᾶς ἐπάνω της καὶ μὲ μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι τὴν ἔπασε ἀπ' τὸ λαιμό. Ἐκείνη τινάχτηκε γιὰ νὰ ξεφύγη, τὰ μάτια της πέταξαν ἀστραπές, θέλησε νὰ φωνάξη, ἀλλὰ ἡ φωνή της πνίχτηκε....

Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιγγε, τὴν ἔσφιγγε ὁλοένα, μὲ μάν ἄγρια χαρά. Τὴν εἶχε στὰ χέρια του πειά καὶ δὲν θὰ τοῦ γλύτωνε. Κι' ὅλο ἔσφιγγε.... ἔσφιγγε τὸ λαιμό της....

Εἶδε τότε τὰ μάτια τῆς γυναίκας του νὰ μεγαλώνουν, τὶς φλέβες της νὰ ἐξογκώνονται, τὸ πρόσωπό της νὰ γίνεται γαλάζιο, τὴ γλῶσσα της νὰ τινάζεται ἔξω ἀπ' τὸ στόμα....

Μολαταῦτα, ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ τὴ σφίγγη. Ἡ δυστυχισμένη σπαρταροῦσε σὰν ψάρι στὰ χέρια του κ' ἔξαφνα, σὰν σκοινὶ ποὺ ἀπ' τὸ πολὺ τέντωμα κόβεται, ἔμεινε ἀκίνητη. Μονάχα τότε τὴν ἄφησε κ' ἔπεσε μονοκόμματη ἐπάνω στὸ χαλί.

Μέσα στὸ κεφάλι του τώρα στριφογυρνοῦσαν χίλια-δυὸ πράγματα καὶ ἀμέτρητες σκιὲς περνοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔνιωσε τὶς τρίχες του νὰ σηκώνονται ἀπ' τὴ φρίκη, γιατὶ ἄκουσε πάλι ἕνα δυνατὸ πειραχτικὸ γέλιο.

Θέλησε νὰ φύγη καὶ βρέθηκε ξαφνικὰ μπρὸς στὸν καθρέφτη. Εἶδε τότε τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ πολὺ μακρυά, πολὺ θολά. Κι' ἔξαφνα κατάλαβε πὼς ἐκεῖνος ποὺ γελοῦσε ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Τὰ μάτια του ἔπεσα ἔπεσαν μηχανικὰ πάνω στὰ δάχτυλά του καὶ τὰ εἶδε συνεσπασμένα. Κατελήφθη ἀπὸ μιὰ ζάλη φοβερὴ κ' ἔνιωσε τὸ σῶμα του νὰ κλονίζεται...

Σιγὰ—σιγὰ ἡ τρέλλα ὑποχωροῦσε καὶ ἔβλεπε τὴν πραγματικότητα ὅπως ἦταν. Μπροστά [illegible] πόδια του εἶχε ἕνα πτῶμα ἀκίνητο, καὶ αὐτὸ τὸ πτῶμα ἦταν τῆς γυναίκας του.

— Βέρθα! Βέρθα! φών[illegible] πόνο.

Τώρα εἶχε ξαναβρεῖ ἐντελῶς τὰ λογικά του. Ὁ δυνατὸς κλονισμός του εἶχε περάσει καὶ σιγὰ—σιγὰ ξαναβρῆκε τὴν ἰσορροπία τῶν νεύρων του. Τὸ μυαλό του δούλευε κανονικά. Μὰ ἦταν χαμένος πειά, χαμένος.... Εἶχε διαπράξει ἕνα ἔγκλημα, ἕνα φρικτὸ ἔγκλημα!... Ἡ λέξι αὐτὴ τοῦ φάνηκε ἀφάνταστα τρομερὴ καὶ ἡ πρᾶξι του ἀποτρόπαιη. Ἦταν ἔνοχος καὶ θὰ καταδικαζόταν. Δὲν ὑπῆρχε κομμιὰ ἀμφιβολία....

Ἔτρεξε τότε στὴν πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ, τὴν ἄνοιξε, βγῆκε στὸ μπαλκόνι καὶ φώναξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι:

— Τρελλάθηκα! Τρελλάθηκα! Τρελλάθηκα!....

Ὕστερα πήδησε ἔξω, ἔπεσε στὸ πεζοδρόμιο κ' ἔγινε κομμάτια!...

LOUIS DE ROBERT

Ὁ Δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ
(Τοῦ Φρᾶ Ἀντζέλικο)

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟΥ ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΥ

Ὅταν πάψη κανεὶς νὰ ἐλπίζη, τότε μόνον ἔχει γεράσει.

— Δὲν λησμονῶ τίποτε καὶ δεν συγχωρῶ τίποτε.

— Τὰ χρόνια δὲν κάνουν τοὺς ἀνθρώπους φρόνιμους, ἀλλὰ γέρους.

— Μὴν κακολογεῖτε κ' οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτό σας. Ἀρκεῖ ποὺ σᾶς κακολογοῦν οἱ φίλοι σας.

— Φίλοι μου, δὲν ὑπάρχουν φίλοι!

— Ἡ ὁμιλία δόθηκε στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ κρύβη τὶς ἰδέες του.

— Ἡ χῆνες κάνουν λιγώτερες ἀνοησίες ἀπ' ὅσες γράφονται μὲ τὰ φτερά τους.

— Ὑπάρχουν ὡρισμένες γυναῖκες ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν τὰ χρόνια τους: ἡ βασίλισσες.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ σιὸρ Σπυρέτος καὶ ἡ σιὸρ Σπυρέταινα. Ἡ ἀνυπόφορη γκρίνια της. Ἀνήμερα τὴ Μεγ. Παρασκευή. Στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα. Ὁ σιὸρ Σπυρέτος... μεγαλομάρτυς!... Ἕνα ἄγνωστο ἀνέκδοτο τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, κτλ.

Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ζοῦσε στὴν Κέρκυρα κάποιος σιὸρ Σπυρέτος καὶ εἶχε μιὰ γυναῖκα, τὴ σιὸρ Σπυρέταινα.

Αὐτὴ γκρίνιαζε κάθε μέρα μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ δὲν τὸν ἄφινε ποτὲ ἥσυχο.

Ἄμα μάλιστα ἔμπαινε ἡ Μεγάλη Βδομάδα, τότε πειὰ γινότανε σωστὸ θεριὸ καὶ τὸν ἔβαζε μπρὸς μὲ τὴ φωνή:

— Τί κάθεσαι, μωρὲ τεμπέλη, καὶ ψοφολογᾶς ἐδῶ μέσα; Τὰ παιδιὰ θέλουν κάλτσες, σπιθάλια, φουστάνια, καπέλλα! Ἐμένα πάλι μοῦ χρειάζεται φόρεμα καὶ καπέλλο, γιατὶ τὰ παλιὰ χάλασαν.

Ὁ καϋμένος ὁ σιὸρ Σπυρέτος, ποὺ ταν θεόφτωχος, κόντευε πειὰ νὰ χάση τὰ μυαλά του ἀπ' τὴ γκρίνια.

Γι' αὐτὸ ἔβγαινε νωρὶς ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ γύριζε στοὺς δρόμους σὰν τρελλός, μὴν τολμῶντας νὰ γυρίση πίσω.

Μιὰ χρονιά, ἐκεῖ ποὺ γύριζε στοὺς δρόμους ἀνήμερα τὴ Μεγάλη Παρασκευή, ἔτυχε νὰ περάση κ' ἀπὸ τὸν Ἅη Σπυρίδωνα. Εἶδε τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς μισανοιγμένη καὶ μπῆκε μέσα.

Ἐκεῖ ἦσαν μαζεμένες ἡ γυναῖκες τῆς γειτονιᾶς, στόλιζαν τὸν Ἐπιτάφιο καί, κατὰ τὴ συνήθειά τους, ἔκλαιγαν.

Ὁ σιὸρ Σπυρέτος, ἀφοῦ στάθηκε ἀκίνητος καὶ κύτταξε τὶς γυναῖκες κάμποσα λεπτά, χύμηξε ἔπειτα ἀνάμεσά τους κ' ἔμπηξε μιὰ ἀγριοφωνάρα:

— Αὐτόνε κλαῖτε, μωρέ, ποὺ τὸν σταύρωσαν μιὰ φορὰ καὶ γλύτωσε, καὶ δὲν κλαῖτε μένα, ποὺ μὲ σταυρώνει καὶ μὲ ξεσταυρώνει τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἡ γυναῖκα μου!...

* * *

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο παίρνουμε ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ περιοδικὸ «Τίτ—Μπίτς» τοῦ 1912.

«Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος ὁ Α' δὲν ἤθελε σωματοφύλακας μαζύ του, ὁσάκις ἔβγαινε περίπατο, εἴτε στὴν Ἑλλάδα βρισκότανε, εἴτε στὴν Εὐρώπη ταξείδευε.

Ἕνα βράδυ, ὁ Γεώργιος βγῆκε μόνος του ἀπὸ τὰ βασιλικὰ Ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ περιπατήση στὴν πόλι καὶ νὰ δῆ τὴν νυκτερινή της ζωὴ καὶ τὴν ἀσφάλειά της.

Ἀφοῦ γύρισε ἀρκετὰ στοὺς κεντρικώτερους δρόμους, χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίση κανείς, κατέβηκε ὕστερα καὶ στὸν Πειραιᾶ καὶ περπατοῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς προκυμαίας. Ἐκεῖ ὅμως ἦσαν ἡ ἀποθῆκες τοῦ Τελωνείου κ' ὁ σκοπὸς φύλακας τὸν σταμάτησε.

— Ἄλτ! Τίς εἶ;

Ὁ Βασιλεὺς δὲν τοῦ ἀπάντησε κ' ἐπειδὴ θέλησε νὰ προχωρήση, ὁ σκοπὸς τὸν πυροβόλησε.

Ὁ Βασιλεὺς ἀναγκάστηκε τότε νὰ γυρίση πίσω καὶ σὲ λίγο ξαναπέβηκε στὴν Ἀθήνα καὶ πῆγε στ' Ἀνάκτορα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ φύλακας τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Τελωνείου, ὁ ὁποῖος δὲν φανταζότανε ποτὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον πυροβόλησε τὴν περασμένη νύχτα ἦταν ὁ Βασιλεύς, ἔλαβε μιὰ πρόσκλησι γιὰ τ' Ἀνάκτορα.

Μόλις ἔφτασε στὸ Παλάτι, τὸν παρουσίασαν στὸ Βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὸν συνεχάρη γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του στὸ καθῆκον του καὶ τοῦ κρέμασε ἕνα μετάλλιο στὸ στῆθος.

Ὁ δύστυχος στραπιώτης τα εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα. Πυροβόλησε τὸ Βασιλέα του!.... Καὶ τὸν..... παρασημοφοροῦσαν κιόλας!... Ἦταν ἀπίστευτο, ἀφάνταστο!... Καὶ μονάχα ποὺ δὲν τρελλάθηκε ἀπ' τὴν κατάπληξί του».